

Janine
KELLARI

KOLONIA

KOLONIA

Janne Kellari

KOLONIA

© 2023 Janne Kellari

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4257-0

Ewoirang:
Vihjeitä ja uhkauksia

1

Harmaat pilvet roikkuivat suurkaupungin yllä, sekoittuen osaksi tuota betonin ja teräksen muodostamaa maisemaa. Ylöspäin kurottavien tornitalojen korkeimmat huiput katosivat jonnekin harmauden joukkoon. Pilvien luomaa harsoa vasten loistivat kaupungin lukemattomista valoista ne, jotka onnistuivat tunkeutumaan läpi illan hämäryyden ja taivaalta putoavan tihkusateen.

Alhaalla suurten korttelien ja ruutumaisen katuverkon uumenissa maisema oli yksinkertaisempi. Kulkuväyliä reunustavien rakennusten seinät olivat suoria, eikä niiden harmauden sekaan nousevaa korkeutta voinut hahmottaa. Sateen kastelema ilma muodosti verhon, jonka läpi ajoneuvojen, lyhtypylväiden ja katutason ikkunoiden valot hehkuivat himmeästi.

Ilta oli hiljentänyt katujen ajoneuvoliikennettä, mutta vilkastuttanut jalkakäytävien elämää. Kosteaa ja harmaaa sää oli aivan liian tavanomainen, jotta se olisi pakottanut asukkaat pysymään kodeissaan. Sateenvarjojen, sadetakkien ja leveälieristen hattujen moninainen kirjavuus oli kiinteä osa katukuvaa, kun asukkaat hakeutuivat ravintoloihin, baareihin, teattereihin tai myöhäisillan ostoksille.

Kaukana katujen vilinästä ja valoista, korttelien takapihoilla ja sivukujilla, näyteltiin toisenlaista teatteria. Tumma hahmo juoksi tihkusateen seassa. Raskaissa askelissa oli hätäännystä ja epävarmuutta, ei sulavuutta tai tehokkuutta. Ikkunoista ja porttihilveistä kajastavassa valossa ei mitään yksityiskohtia voinut erottaa, vain piiskaavat vesipisarat todistivat, ettei kyseessä ollut varjo.

Hahmo kaartoi takapihalta kapealle sivukujalle, jossa muutama vanha katulyhty paljasti hetkeksi ruskean läpimärän puvun ja siihen huonosti sopivan sinisen lierihatun. Taakseen nopeasti vilkaistuaan hahmo kääntyi pois valokeilasta ja katosi kapeasta aukosta kohti seuraavaa takapihaa. Matkalla käsi tarttui peltiseen roska-astiaan ja kaatoi sen betoniseiniä voimistaman kolinan saattelmana taakseen.

Sivukujan valossa näkyi nyt toinen juokseva hahmo, jonka musta polveen ulottuva takki hylki samanvärisen lierihatun tavoin taivaalta putoavaa vettä. Kaiken kastelevat pisarat vierivät otetta saamatta pitkän mustaa kangasta ja irtosivat terävien liikkeiden voimasta. Toisin kuin pakenijalla, tämän hahmon askelissa oli nopeutta ja notkeutta. Viimeistään ketterä hyppy roska-astian ylitse vauhdin yhtään hiljentymättä kertoi, että takaa-ajaja oli hyvin koulutettu.

Takapihan poikki juostessaan pakenija vilkaisi hätäisesti olkansa ylitse ja näki lähestyvän takaa-ajajan. Pysähtymiskäskey kaikki sateen seassa, mutta todellisuudessa kumpikin hahmoista tiesi sen olevan pelkkä muodollisuus.

Edessä näkyi porttihilvi, joka johti vilkkaalle kadulle. Sen suulla oli aukinainen rautaportti. Pakenija yritti kiihdyttää askeliaan. Portin sulkeminen ja sen jälkeen katuvilinään hukkuminen olivat vain muutamien metrien päässä. Mahdollisuus oli vielä olemassa.

Takaa-ajaja oli ammattilainen. Analyysi oli hahmottanut porttihilvin merkityksen, pakenijan etäisyyden ja oman nopeuden. Hahmo ei yrittänyt kiihdyttää vaan päinvastoin hiljensi ja tasapainotti askeliaan. Käsi kaappasi kumisen pampun vyöltä ja heitti sen kohti pakenijaa.

Pamppu lensi äänettömästi läpi kostean ilman ja iskeytyi täysin yllättäen huomionsa porttihilviin keskittäneen pakenijan takaraivoon. Kuului tuskainen älähdys ja hahmo horjahti voimakkaasti eteenpäin. Jalat ottivat kaksi pitkää epätoivoista askelta, mutta tasapaino oli väijäämättä mennyt. Pakenija syöksyi kivuliaasti maahan. Täysin hyödyttömästi, mutta ehkä jotakin itselleen todistaakseen, hahmo yritti ryömiä kohti porttihilvia.

Takaa-ajaja käänsi makaavan uhrinsa selälleen ja katsoi alistuneisiin kasvoihin.

”Et voi viedä minua”, pakenija kuiskasi. ”Et tiedä mitä teet.”

”Minulla on pidätysmääräys”, takaa-ajaja totesi kuin se olisi vastaus kaikkiin kysymyksiin.

”Et voi ymmärtää mitä minulla on”, pakenija parahti ja ponnistautui kohti kiinniottajaansa rajusti tämän takkiin tarttuen.

Takaa-ajaja ei tullut yllätetyksi. Hän oli valmis ja vaistosi kiinni otetun liikkeen epämääräisyyden. Todellista uhkaa ei ollut. Nopea kopautus nenänvarteen sai miehen otteen irtaantumaan. Käsien siirtyessä

pitelemään nenää, otti takaa-ajaja käsiraudat vyöltään ja lukitsi toisen ranteen. Olkapään ja käden väännöllä mies kääntyi mahalleen ja toinenkin ranne sai koristeekseen käsirautojen lenkin.

Nainen nousi kiinniotetun päältä ja kaappasi maassa lojuvan pampun takaisin varustevyölleen.

”Ylös!”

Mies kierähti kädet selän taakse lukittuna kyljelleen ja kömpi vaivalloisesti pystyyn. Porttiholvin kellertävässä valossa hän katsoi kiinniottajaansa. Naisen tummat, huolimattomasti lyhyiksi leikatut hiukset reunustivat kasvoja, joilla ei näkynyt sääliä vangittua kohtaan tai rasituksen merkkejä kiihkeän takaa-ajon jäljiltä.

Naisella oli pitkä polviin ulottuva musta takki, jonka alta pilkisti samenvärinen paita ja housut. Päässä oli leveälierinen musta hattu ja jalassa mustat saappaat. Sade valui hatun lierin reunalta alas ja kulki pisaroina takin hylkivää kangasta pitkin maahan. Vaatteet kätkivät vartalon yksityiskohdat, mutta kiinnioton helppous kertoi selkeää kieltään vuosikausien harjoittelun tuomista voimavaroista.

Mies tiesi, ettei ulospääsyä ollut ja toivottomuus nosti päätään. Silti tuota tehokasta ja varmasti kaikin puolin pätevää kiinniottajaa katsoessa muut tunteet vyöryivät sen ylitse. Nainen ei tiennyt mitä oli tehnyt ja vaikka olisi tiennyt, niin tuskin siltikään olisi valinnut toisin. Turhautuneisuus ja jopa halveksunta olivat siksi päällimmäisinä miehen mielessä.

2

Kaupungin poliisiasema oli kymmenen kerroksen korkuinen betoni-möhkäle, jonka alla oli suuri pysäköintihalli virka-ajoneuvoille. Se ei ollut kaunis eikä kertonut rakennuskulttuurista vaan puhtaan tarkoituksenmukaisuuden ajatusmaailmasta. Se oli tehokkuuden, suoraviivaisuuden ja pienten rakennuskustannusten lopputulos.

Paikoitellen laajan kaupunkialueen keskellä kohosi rakennuksia, joissa muualta tullut yksityinen raha tai siirtomaahallinnon näyttämisen halu olivat muovanneet paljon loisteliaampaa arkkitehtuuria. Myös kantakaupungin ympärillä levittäytyvissä lähiöissä sijaitsi monimuotoisempia pientaloalueita ja rikkaimpien kartanoita. Suurin osa kaupungista oli kuitenkin tätä samaa laatikkomaista betoniviidakkoa tiheässä ruutukaavassa.

Yhtenäisestä periaatteesta huolimatta kaupunki oli kaikkien kaltaistensa tavoin monitahoinen mosaiikki, jossa vauraus ja asema yhteiskunnassa muokkasivat kunkin alueen omanlaisekseen. Täällä keskustassa rakennukset olivat suurempia ja hyväkuntoisempia, kadut leveämpiä ja palvelut parempia. Mitä kauemmas keskustasta mentiin, sitä suoraviivaisemmin raha ja asema määrittivät, kuinka ahtaasti kaikki oli rakennettu ja kuinka paljon kunnossapitoon käytettiin resursseja.

Etsivä Ewoirang Villodus kaartoi pysäköintihalliin johtavalle luis-kalle ja pysäytti vartiokopin viereen. Vuorossa oleva vartija katsoi taskulampulla sateen seassa seisovan ajoneuvon etupenkille. Hän nyökkäsi tunnistaessaan tulijan ja avasi napin painalluksella rautaportin ensimmäisen lukon.

Ewoirang käytti tunnistettaan lukijassa ja vihreän merkkivalon myötä toinenkin lukko aukeni. Portti liukui sivuun ja etsivä ajoi virkaan kuuluvan ajoneuvonsa luiskaa pitkin maan alle. Ajoneuvo ei ollut uutukainen tai erityisen loistelas, mutta mahdollisti etsivän liikkuvan työn ja antoi moniin muihin ammatteihin verrattuna enemmän vapautta.

Pysäköintihalli oli matala ja laaja betonipylväiden viidakko. Suurin osa oli tarkoitettu virkapukuisen katupoliisin sinisiksi maalatuille ajoneuvoille, mutta yksi nurkka oli varattu etsivien tunnuksettomille kuluvälineille.

Pysäköintihalli oli huonosti valaistu ja heikkolaatuisista lamputa-kin moni oli pimeänä. Niinpä syvät varjot ja toimivien valaisimien kirkkaammat alueet loivat kontrastillaan hämyisän palapelin. Tihkusateessa lepäävään iltahämäänsä verrattuna paikka oli silti valoisampi ja ennen kaikkea kuivempi.

Ewoirang pysäköi omalle paikalleen ja kiskoi pidättämänsä miehen takapenkiltä ulos. Tämän huonosti ulkoilmaan soveltuva puku oli edelleen läpimärkä ja maassa kierimisen jäljiltä rispaantunut. Kaiken kaikkiaan mies oli surkea näky ja kaukana siitä vaarallisesta rikollisesta, joksi tämä pidätysmääräyksessä oli kuvailtu.

Ewoirang tiesi pidättäneensä oikean henkilön, joten ulkoasun ei saanut antaa hämätä. Niinpä nainen pysyi valppaana ja ohjasi pidätetyn hissiin riittävällä varoetäisyydellä pysyen. Toinen käsi oli avannut takin liepeen ja jäänyt lepäämään lähelle kainalokotelosta työntyvää aseensa perää.

Hissioven auetessa neljännessä kerroksessa, iski hälinä vasten kasvoja. Laaja avonainen tila oli täynnä pöytiä ja töitänsä tekeviä etsiviä. Näppäimistöjen naputus, monen sävyiset keskustelut, ympäriinsä kiihkeitävät hahmot ja ilmassa kaikuvat huudot loivat hektisen mutta niin kovin tutun ilmapiiirin. Suuri kaupunki ja sen vilkas keskusta työllistivät etsiväjoukon tehokkaasti, vaikka kolmessa alemmassa kerroksessa työskentelevä virka-asuinen katupoliisi hoitikin rutiininomaisen valvontatyön ja järjestyksenpidon.

Ewoirang työnsi käsiraudoissa olevan pidätetyn edellään työpöytien viidakkoon ja ohjasi tämän omansa viereen. Alistuneen oloinen mies lysähti pöydän vieressä olevalle tuolille. Märkien vaatteiden aiheuttama lätsähdys pisti Ewoirangin itsehillinnän koetukselle. Etsivä joutui pinnistelemaan saadakseen huulille pyrkivän hymyn pysymään poissa.

Ewoirang istahti ja puristi huulensa tiukasti yhteen katsoessaan pidätetyn vaatteista tippuvan veden muodostamaa lammikkoa, joka erehdyttävästi näytti siltä kuin mies olisi laskenut alleen.

Ewoirang aukaisi tietokoneensa ja naputteli tehtävänumeron saadakseen oikean pidätysmääräyksen esille. Näytön tuijottaminen auttoi unohtamaan pidätetyn koomisen ulkoasun ja sai kasvojen lihakset rentoutumaan. Nainen kirjoitti tapahtumien kulkua kuvaavat kentät ja otti henkilötietojen täyttöä varten lukijan käteensä.

Pienellä lukijalla sai helposti skannattua miehen kaulaan tatuoidun tunnistekoodin, jonka jälkeen kului vain hetki ja kone vahvisti henkilöllisyyden. Niinpä Ewoirang saattoi kuitata pidätyksen ja huutaa selliosaston ovelta seisovalle vartijalle noutokäskyn.

”Helposti sait henkilöllisyyteni varmistettua”, mies sanoi vartijaa odotellessa.

”Sitä varten tunnisterekisteri on.”

”Niin, tunnisterekisteri meistä.”

Ewoirang katsoi miestä kummastuneena.

”Olemmeko itse keksineet pakolliset tunnistemerkinnät vai onko ne käsketty jostakin muualta?”

”Mitä merkitystä sillä on?”

”Jos joudut kysymään, niin ei varmaan mitään”, mies vastasi. ”Joten voit rauhassa ja hyvillä mielin jatkaa omiesi vainoamista.”

”Sinusta oli pidätysmääräys”, Ewoirang totesi. ”Tein vain työtäni.”

”Teit työsi hyvin ja tuomitsit minut kuolemaan.”

”Ei meillä ole mitään kuolemanrangaistusta, joten odotat kiltisti oikeudenkäyntiä ja sen mukaisesti saat vastata rikoksistasi.”

”Ei mitään oikeudenkäyntiä tule, mutta siitähän sinä et välitä”, mies vastasi ivallisesti. ”Sinähän teet vain työtäsi.”

Samassa vartija saapui paikalle ja otti miehen mukaansa. Ewoirang jäi katselemaan tämän perään kummastuneena. Edelleenkin ulkoiset merkit eivät kertoneet sellaisesta vaarallisesta rikollisesta, jota pidätysmääräyksen koodit tarkoittivat. Sanoissa ja niiden sävyssä oli kuitenkin jotakin, joka ei sopinut yhteen tuon nuhjuisen ja alistuneen ulkomuodon kanssa. Oli miehen rikos sitten mikä tahansa, niin tällä oli vakaa luottamus tekojensa oikeutukseen.

Ewoirang kohautti olkiaan ja nousi. Lierihattu oli jo pöydän kullalla ja nyt päällystakki saisi seurata esimerkkiä. Vaistomaisesti kädet sujahtivat varmistamaan, että taskut olivat tyhjä. Kummastunut ilme nousi kasvoille, kun toinen käsi tavoitti paperilapun. Ewoirang tiesi, ettei itse ollut sitä taskuun laittanut.

Pienen pohdinnan jälkeen vastaus oli ilmeinen. Pidätyshetkellä mies oli tarrannut Ewoirangin takkiin ja nyt oli selvää, ettei se ollut tapahtunut pakoyrityksen takia. Mies oli halunnut laittaa paperinpalan hänen taskuunsa.

Ewoirang otti paperin käteensä ja katsoi tarkoituksettomalta näyttävää numerosarjaa. Hän kurtisti otsaansa, mutta pyöritti sitten päätään ja viskasi paperin roskiin. Pidätys oli tehty ja mies siirretty oikeuslaitoksen käsiin. Hänen osuutensa oli ohitse.

Ewoirang riisui pitkän takkinsa, heitti sen vierastuolin selkänojalle ja venytteli jäseniään. Takin alta paljastuivat etsivän varusteet. Mustan paidan päällä olevat kainalokotelot, joista molemmista näkyi pistoolin eteenpäin työntyvä kahva.

Aseiden ohella yhtä silmiinpistävä merkki etsivän työstä oli varustevyö, jossa roikkui pamppu, radio, varalippaat, veitsi sekä käsiraudat ja kaksi suljettua nahkalokeroa. Ewoirang aukaisi varustevyön ja ripusti sen työpöydän päädyssä olevaan koukkuun.

Ewoirang seiso hetken aikaa tapahtumaa miettien. Hän vilkaisi roskakoria ja sitten ympäristöönsä. Kukaan ei kiinnittänyt etsivään mitään huomiota, kaikilla oli riittävästi muuta puuhaa. Päätään omalle toiminnalle pyörittäen Ewoirang nosti paperin roskakorista ja istui tuolilleen.

Numerot eivät edelleenkään sanoneet mitään ja syytä niiden tutkimiseen oli vaikea löytää. Ewoirang oli jo heittämässä paperin takaisin roskiin, mutta pysäytti viime hetkellä liikkeen ja työnsi lapun näppäimistön alle. Mies oli antanut sen verran omituisen ja ristiriitaisen kuvan, että ehkä oli parempi katsoa, miten asiat etenisivät.

Ewoirang tuijotti tehtäväraporttia näytöllä ja mietti, pitäisikö paperin ja sen sisältämän numerosarjan olemassaolo kirjata ylös. Miehen omituiset sanat ja yhä edelleen voimakas ristiriita pidätysmääräyksen ja tämän olemuksen kanssa ohjasivat unohtamaan raportin täydentämisen.

3

Ewoirang oli keskittynyt työnsä ikävimpään osuuteen eli tietokoneen naputteluun. Päivän ja illan raportoinnit piti saada valmiiksi ennen vuoron päättymistä. Turhanpäiväisten lomakkeiden täyttäminen, matkareitin vahvistaminen, kulukorvausten laatiminen ja mitä omituisimpien koodien valitseminen milloin mihinkäkin kenttään, oli juuri niin työlästä kuin miltä kuulostikin. Tietokoneen piti helpottaa elämää, mutta tuntui että mitä modernimpi järjestelmä, sitä enemmän sinne piti tietoa syöttää.

Ewoirang oli varma, että jossain pohjimmaisessa kerroksessa joku suunnittelija hykerteli miettiessään yhä uusia lomakkeita, koodeja ja raportteja, joilla voisi työllistää etsiviä. Yhtä varma nainen oli siitä, että suurin osa tallennetusta tiedosta pölyttyi jossakin digitaalisen kaatopainkan uumenissa ilman, että kukaan koskaan kiinnostui siitä.

Puhelimen merkkiäni herätti etsivän tylsistä rutiineista. Soittaja oli selliosaston vartija, joka pyysi naista saapumaan luokseen. Syytä ajankohtaan nähden erikoiseen pyyntöön ei vartija suostunut puhelimesta kertomaan. Ewoirang nousi hämmentyneenä ja marssi avotoimiston läpi selliosastolle.

Vartija seiso i kahden muun henkilön kanssa kalteriovien täyttämällä käytävällä. Etsivä vilkaisi selliin, jonka kohdalle ryhmä oli seisahnut ja näki juuri pidättämänsä miehen. Tämä nosti katseensa ja tuijotti juuri saapunutta naista. Mielenosoituksellisesti mies sylkäisi lattialle ja painoi katseensa takaisin alas.

Ewoirang sivuutti eleen osoittaman halveksunnan, koska oli kohdannut vastaavaa lukemattomia kertoja. Tilanne näyttäytyi kuitenkin

paljon monimutkaisemmalta ja pakotti miettimään mitä oli tapahtumassa. Käytävällä oli henkilöitä, joiden ei olisi kuvitellut yömyöhään saapuvan paikallispoliisin selliosastolle. Oliko miehen aiemmin lausumissa omituisissa sanoissa sittenkin järkeä.

”Yläkerran väki haluaa viedä vangin pois ja tarvitsen sinun kiittauksesi luovutukseen”, vartija sanoi varovaisesti ja selkeästi hermostuneena. Suoran luovutuksen estäminen ja pidätyksen tehneen etsivän paikalle kutsuminen, olivat varmasti vaatineet sääntöjen mukaisuudetaan huolimatta kaiken käytettävissä olevan rohkeuden.

Ewoirang katsoi kahta ilmeetöntä hahmoa ruskeissa univormuissa ja kiiltävissä nahkasaappaissa. Hihoissa olevat keltaiset arvomerkit eivät päästä huimanneet, mutta silti univormu ja ennen kaikkea paljaat kaulat kertoivat totuuden. Paikallisella etsivällä ei ollut sananvaltaa asiassa.

”Olen Ewoirang Villodus, pidätyksen suorittanut etsivä. Millä perusteella hänet luovutetaan?” Ewoirang kysyi kuitenkin.

Vastausta ei kuulunut. Vieraat vilkaisivat etsivää oman arvovaltansa tiedostaen. Sanattoman halveksunnan saattoi aistia olemuksista yhtä selkeästi kuin pidätetyn sylkemisestä.

”Aiotteko jatkossa laskeutua tänne jokaisen pikkurikollisen takia?”

”Jos pitkität tätä vielä yhtään niin todennäköisesti, mutta siinä vaiheessa sinä työskentelet pysyvästi katupoliisiin siirrettyinä”, toinen vierasta vastasi kylmästi.

Huokaisten Ewoirang kiittasi luovutusmääräyksen ja vartija avasi sellin. Vanki asteli voimattomana vieraiden luokse ja vilkaisi etsivää. Nyt katseessa oli selvä viesti: ”Mitä minä sanoin.”

Katsellessaan vangin ja kahden vieraan poistumista hissille mietti Ewoirang mitä oli tapahtunut. Oikeastiko tuo mies oli niin tärkeä, että yläkerta otti asian hoitaakseen ja vielä tähän aikaan illasta? Mitä mies oli pelännyt ja oliko pelko nyt käynyt toteen?

Ewoirang halusi edes joitakin vastauksia eikä suunnannut takaisin työpöydälleen. Hän asteli avotoimiston läpi pienelle lasikopille, jossa rikososaston kapteeni piti majaan. Mies näki saapujan ja vinkkasi tämän sisään.

”Mitä juuri tapahtui? Miksi yläkerta vei vankini?” Ewoirang kysyi ärtymystä äänessä.

Kapteeni Degaile Hadevor huokaisi ja viittasi etsiväänsä istumaan. Jälleen kerran hän oli omiensa ja yläkerran välissä. Ei se mitä halusi, mutta joka viran myötä oli tehtävänkuvaan tullut.

”Heillä on täysi oikeus viedä kuka tahansa”, Degaile sanoi. ”Tiedät hyvin, ettei sinulla sen paremmin kuin minullakaan ole mitään sanottavaa siihen.”

”Vaikuttiko tuo suhteellisen surkealta näyttänyt mies, jonka nappasin yksin ilman suurempia ongelmia, joltakin suurrikkoliselta?”

”Ulkonäkö voi pettää.”

”Mikä siis oli peruste siirrolle? Jotain heidän on pakko sanoa, oli se sitten totta tai ei.”

”Kyse oli kansallisesta turvallisuudesta.”

”Sanahelinä, jolla voi perustella mitä tahansa.”

Degaile kohautti olkiaan. Ei ensimmäinen kerta, kun keskustelu jonkun etsivän kanssa noudatteli tätä linjaa.

”Ja luulisi kansallisen turvallisuuden tarkoittavan meitä eikä yläkerta.”

Nyt Degaile hätkähti. Tuollaisia sanoja ei yleensä ääneen lausuttu.

”Ole varovainen mielipiteidesi kanssa. Niistä ei ole kenellekään mitään hyötyä, mutta ne voivat tuoda monelle hankaluuksia. Yläkerta huolehtii myös meidän kansallisesta turvallisuudestamme. Kaikki muu on rikollista propagandaa, joka ei kuulu poliisin suuhun.”

”Luulen hankaluuksien kohdistuvan tällä hetkellä tuohon luovuttamamme vankiin.”

”Sitä emme tiedä emmekä koskaan saa tietää”, Degaile vastasi. ”Turha siis pohtia asiaa. Oli syy mikä tahansa, niin vanki on nyt yläkerran käsissä ja me emme sille mitään voi. Mistä häntä syytetään ja mikä on tuomio, sitäkään emme varmasti saa milloinkaan tietoomme. Koska perusteena on kansallinen turvallisuus, niin kaikki tapaukseen liittyvä salataan tuomiota myöden, joten jospa vain annat asian olla ja jatkat töitäsi.”

Ewoirang mulkaisi kapteenia.

”Mitä kuvittelet, että minä voisin asialle tehdä. Se että olen yhden askeleen korkeammalla paikallispoliisin hierarkiassa, ei anna valtaa kuin teidän keskuuteenne. Mitä tässä pitäisi sinun tai minun tehdä, jotta tuo nyrpeä ilmeesi tasaantuisi normaaliksi murjottamiseksi.”

Kyllähän Ewoirang tiesi kapteenin olevan oikeassa eikä hän todellisuudessa kuvitellut keskustelun mitenkään muuttavan asioita. Silti turhautumista oli pakko purkaa johonkin ja Degaile oli sopiva kohde. Itsehän tämä oli kapteeniksi pyrkinyt.

”Nyt siis annetaan asian olla ja keskitytään siihen, miksi olemme olemassa eli vaalimaan omalta osaltamme tuota kansallista turvallisuutta.”

”Eli pidätetään rikollisia ja hukataan heidät yläkertaan.”

”Älä kuuntele rikollisten suustaan sylkemää propagandaa. Me ratkomme rikoksia ja turvaamme siten paikallisten elämää. Yläkerta puutuu ainoastaan tapauksiin, joilla on heille merkitystä”, Degaile totesi.

”Joten tämä keskustelu oli tässä ja jopa sinun järjenjuoksullasi pitäisi ymmärtää, että huomenna maailma kulkee entiseen tapaan eteenpäin.”

Ewoirang nyökkäsi ja poistui mitään sanomatta lasikopista. Etsivä istahti tuolilleen ja yritti unohtaa tapahtuneen. Eihän tämä ensi kerta ollut, mutta aina ennen luovutukselle oli ollut jokin järkevä selitys. Rikos itsessään, rikoksen kohde tai tekijä oli ymmärrettävästi yläkertaa kiinnostava.

Nyt ei ollut mitään. Rikokseksi oli kirjattu varkaus ja silti sille oli annettu vaarallisen tekijän koodi. Nyt samaa rikosta oli perusteltu kansallisen turvallisuuden statuksella. Nopeus, jolla vanki oli noudettu, kertoi kiireestä, jopa hätäännyksestä, mikä sekään ei sopinut tilanteeseen. Nuhjuiselta ja mitättömältä vaikuttanut mies oli tiennyt etukäteen mitä tulisi tapahtumaan. Oliko tämä oikeassa myös oman kohtalonsa suhteen.

Tilanne oli jättänyt tavallista pahemman maun suuhun. Silti Degaile oli oikeassa. Huomenna maailma kulkisi entiseen tapaan eteenpäin, eikä yksi etsivä epäilyksineen ja kiukkuineen sitä muuttaisi.

TAPPAVA VIHOLLINEN, VAIETTU MENNEISYYS TUNTEMATON TEKIJÄ

Siirtomaahallinnon alaisuudessa työskentelevä etsivä suorittaa rutiininomaisen pidätyksen, joka sysää hänen elämänsä odottamattomalle polulle. Nainen tarvitsee kaikki kykynsä selvittääkseen vihjeet, joiden lopullista tarkoitusta hän ei tiedä.

Ylhäältä tulevan käskyn perusteella tapahtumaketju on pysäytettävä hinnalla millä hyvänsä, mutta piilossa pysyttelevät voimat haullaavat jotakin muuta. Kummalle puolelle etsivä kääntyy? Estääkö hän linnunradan vakautta uhkaavan vaaran vai auttaa sen toteutumisessa.

Mitkä teot menneisyydestä määrittävät nykyisyyden? Naisen on löydettävä vastaukset ja totuus kaiken hänelle opetetun takaa.

KOLONIA

"Käsitys siitä, että valinnat ja rajoitteet ympärillä olivat välttämättömiä, häivytti tietoisuuden alisteisesta asemasta."

"Nuo kolme näkivät vain toisensa. Tunsivat sen hienovaraisen ilmamassan, joka välitti aistihavainnot kolmion kärkipisteisiin."

"Ajatukset olivat ylellisyys, johon ei hektisessä tilanteessa ollut varaa. Vaistot ja harjoitusten muovaamat refleksit ohjasivat liikkeitä."

LUKIJAT PUHUVAT

"Suuri annos realistista fantasiaa ja tummaa huumoria eikä kyyneleitäkään säästyty."

"Äärimmäisen koukuttavaa luettavaa."

"Juoni kantoi hyvin koko kirjan ajan. Loppukohtausta oli eepinen."

www.JanneKellari.com

Facebook/Instagram/Twitter/Mastodon/Youtube @JanneKellari

9 789528 042570